

— a la victòria regionalista, que verda-
derament l'havia assolida, per la raó de
treure per primera vegada la total re-
presentació de les majories del distric-
te, varen fer llum a la victòria d'un
candidat de minoria, manifestant-se
poc després esplendorosament a la seva
arribada.

I, ja feta aquesta descripció, tant
sols ens resta constatar que tenim ver-
dadera satisfacció de la desfeta carlina,
àdhuc que la representació d'aquest
districte l'hagi obtinguda'l nostre in-
quiet batlle, en Francesc Torras.

Més, pensi en Torras que la mani-
festació de simpatia de que va ésser ob-
jecte, per la seva elecció, va tenir més
fons de manifestació anticarlina que al-
tre cosa; significava de manera espèn-
dida que, en l'avenir, s'ha de fer polí-
tica lliberal, obra democràtica; lingü
ha de deixar-se enlluernar per les re-
presentacions que hagin de venir amb
l'ajuda d'aquests elements, que són
perturbadors de tota la vida social i que
ademés, sempre pidolarán o exigirán el
favor fet.

Pensi en Torras, que, en l'actuali-
tat, és diputat per alguns vots de car-
lins i que, amb seguretat, li tirarán en
cara en qualque ocasió, demanant-li la
paga.

Que aquestes eleccions serveixin de
cleda a aquesta mena d'al·liances tant
heterogènees, a les quals s'ha mostrat
tant propici en Torras; i que serveixin
àdhuc, per a que la representació que
porta l'utilitat en bé de Granollers i sa
comarca, però posant per endavant el
conreu acurat de les idees lliberals, per
a que en successives eleccions podem
anul·lar, els elements d'esquerra, a
aquests altres elements, vergonya de
Catalunya.

Del clima polític de Granollers

En nostra vila, la política sempre ha sigut
baixa: una lluita d'odis personals i d'envejes
d'ofici. Mai s'ha vist una lluita enlairada per la
contraposició de dos ideals, i mai s'han vist
partidaris d'ells, perquè tampoc hi ha hagut
opinions.

Quan han pujat els uns, els altres els han
criticat com bogaderes del safreig, retallant-
los i fent-els-hi veure defectes que res tenen
que veure amb la defensa d'un ideal.

Sempre ha sigut, la política, acomodaticia.
Els que s'han dit lliberals, han entès la Lliber-
tat com un acordó i l'han estirada o arron-
çada a la mesura que han volgut els seus
caps-devaners.

S'han proposat empreses lloables i quan

els seus iniciadors s'han posat al davant per
a portar-les a cap, tot-hom els ha titllat de
pretenciosos i si aquests, per desgracia,
s'han retirat, deixant el lloc als seus critica-
dors, aquests han callat i no s'han vist amb
prou valor per a continuar l'obra començada.

El principi de l'endarreriment granollerí,
ha sigut aquesta rastrera lluita de poble, pre-
nyada d'envejes i d'odis, no a les idees, sino
als que les defensen.

Per çò representem, a Granollers, una re-
volució d'ideals. Costa molt de fer germinar
una planta en un camp erm, però amb perse-
verancia, amb cura, i sobretot amb entusias-
me, pot assolir-se una patria nova, fabricada
amb motllos nous, i amb ideals del temps:
amb llevar tendre.

L'excepticisme que aclapara'ls esperits
granollerins, pot explicar-se per la serie de
fracassos soferts pels que han volgut fer algo
per a la vida del poble estimat i han tingut de
deixar l'obra, sense haver fet més que'ls fona-
ments.

S'ha fet tant necessaria l'existencia d'uns
ideals i de més nobles fins, en nostre poble,
que confiem en l'obra que amb tot l'entusias-
me de la nostra juvenesa portem a cap els que
volem una patria forta, a base de les llibertats
que demanem.

Els homes evolucionen; més les idees no.
Aquestes són immutables sempre, i mai po-
den acomodar-se al clima polític d'una pobla-
ció.

Però, desgraciadament, a Granollers no
n'hi han d'idees. Només hi han homes. Ho-
mes que són botiguers, que paguen matrícula,
o que no'n paguen; obrers que no mengen pa;
industrials que roben... I en aquestes condi-
cions climatològiques és ben difícil que les
idees hi prenguin estada i omplin els caps
d'un sant entusiasme per una causa noble.

Perdoneu-nos aquestes dèries. Nosaltres
voldriem que a Granollers el que's diés llibe-
ral, tingués el valor necessari per a actuar de
lliberal, sempre i a totes hores; que'l que's
diés conservador, actués com un perfecte
conservador, també. Que tot-hom, dintre'l límit
de la seva acció, actués com li dictés la con-
ciencia. Voldriem que desapareixés aquest
decaïment que'ns aclapara i que tot-hom fós
home i granollerí.

Pot-ser volem masses coses. Pot-ser
somniem; però no'n tenim cap culpa. Ens va-
ren donar el cap per a pensar i el cor per a
sentir, i pensem i sentim. I ho diem tot tal
com pensem i sentim, amb l'ingenuïtat del que
creu tenir la conciencia neta.

ESTEVE SARROCA

LA REALITAT SOCIALISTA

Jamai, com en els temps que actualment
vivim, s'han vist tant clares les verdaderes di-
ferenciacions socials. Fins en el mateix estat
mundial de guerra, en que apar que tots els
homes tinguin comunitat de pensars i sentirs,
sobre tot pel què's refereix a la concepció del
patriotisme llur, en els respectius països, hi
transparenta la ficció social que fins ara, que
les patries han estat i continuen estàn menaça-
des de fam i d'extinció, no ha eixit a la clara
percepció dels homes progressius, de que la
vera realitat, el verdader problema socialista,
no ha estat ni és la diferenciació de cors i cer-
vells més o menys altruistes, pel què's refereix
a consecució del millorament social per medi
de les doctrines avençades o siguin les doc-

trines que semblava que s'anticipaven a la na-
tural evolució que en tots els ordres de la vida
material i espiritual dels homes de la terra, és
lleï suprema i àdhuc invulnerable de la Natu-
ralesa, sino que ha sigut aquella ancestral di-
ferenciació de castes, representant avui dia
aquelles classes — nobles i plebeus — els ac-
tuals rics i pobres; així, sense cognom determi-
nant ni determinat

En el viure intern de cada nació s'han des-
tacat, en aquests temps de guerra, aquestes ta-
res que encaren vivim en la societat, baix la
disfrega de partits polítics i sots la denomina-
ció de lliberals i conservadors; de creients i
descreguts en materies religioses i de gent
d'ordre i malfactors.

I çòm se classificaven aquestes comunions
d'homes? D'una manera molt senzilla: «rics i
pobres». Pot ser aquesta concepció, que Marx
fou el més clarividient en apreciar-la, d'entre
mig de les corrupcions de la societat civil i
política, va fer que en un esclat d'indignació,
que pot-ser en son interior no sentia i pot-ser
més encare no'n capia les conseqüencies que
se'n podien derivar, va llençar l'esgarrafós crit
de que «els obrers no tenen patria» i va fer
que aquesta mateixa comunitat obrera, enga-
nyada durant tants anys pels mirallets sugges-
tius de la política de tots els temps, s'enganyés
en la seva propia idealitat, al considerar-se fill
del món i deixant de banda la Patria inde-
structible i jamai per cap cor oblidada en les
hores que l'existencia de la mateixa perilla, o
perilla sa seva llibertat, parcial o total.

Vet-aquí, doncs, çòm podria explicar-se
aquesta gran ficció en que ha aparegut el so-
cialisme mundial al defensar cada una de les
seves col·lectivitats la seva patria respectiva.

D'aquesta hora en endavant, tot-hom tin-
drà Patria: Patria en el seu cor i en el seu cer-
vell. I aquest socialisme nacionalista, únic que
te raó natural d'existencia, assentarà'l verda-
der socialisme de tot el món, el socialisme que
pugui aconseguir, en l'esdevenir, l'esborra-
ment dels privilegis, preeminencies dels rics,
i les vexacions i humiliacions dels pobres.

ALFRED CANAL

AIGUA FORTS

II

El diumenge passat tingueren lloc les elec-
cions provincials. Foren unes eleccions amb
sanfaina, però amb una sanfaina insípida, sen-
se ceves, ni tomàtecs, ni pebrots. Més aviat fo-
ren amb all i oli de coalició. Els carlins, hi po-
saren l'all i els lliberals l'oli; perquè diuen que
'l seu quefa, en Torras, ja se 'l porta l'oli.

Als carlins, els ha resultat negat, aquest all
i oli. Pot-ser se creien sortir-ne, però, encare hi
han hagut bons republicans que han fet patent
el seu fàstic, pels candidats abstenint-se de vo-
tar.

En Vilatorra, va votar El vaig trobar quan
anava al col·legi fent cara de convençut, però
amagant una ganyota de fàstic.

¡Qué s'ha de fer! — va dirme. — Pel bé del
districte haig de votar als carlins; i, ja'm sab
greu, ja; però, no hi hà més, en Torras m'ho
ha dit i quan ell ho diu...

I, com el meu amic, en vareig veure molts.

Foren, les de diumenge, unes eleccions en-
sopidas, sense entusiasmes ni ideals. Varen ésser
unes eleccions genuïnament granollerines;
de lluites personals i rastreres.

XIXU